

JULIA QUINN

BRIDGERTON

OFERTA UNUI
GENTLEMAN

POVESTEA LUI BENEDICT

Traducere din limba engleză
BIANCA PAULEVICI

LITERA
București

JULIA QUINN

BRIDGERTON

OFERTA UNUI
GENTLEMAN

POVEȘTEA LUI BENEDICT

Traducere din limba engleză
BIANCA PAULEVICI

LITERA
București

Capitolul 1

Cea mai râvnită invitație de anul acesta trebuie să fie cea la balul mascat dat de familia Bridgerton, care va avea loc luna viitoare. Într-adevăr, nu poți face doi pași fără să fii nevoit să ascuți vreo mamă din societate speculând cine va participa și, poate chiar mai important de atât, cine în ce se va costuma.

Nici unul dintre subiectele menționate mai sus nu este însă nici pe departe la fel de interesant precum acela legat de cei doi frați Bridgerton necăsătoriți, Benedict și Colin. (Înainte să sublinieze cineva că există un al treilea frate Bridgerton necăsătorit, autoarea vă asigură că este pe deplin conștientă de existența lui Gregory Bridgerton. Cu toate acestea, are 14 ani și, prin urmare, nu este deloc adecvat pentru această rubrică, ce are de-a face, precum cele mai multe rubrici ale autoarei, cu cel mai sacru sport dintre toate: vânătoarea de soți.)

Deși domnii Bridgerton sunt întocmai asta, doar domni, sunt considerați în continuare doi dintre cei mai râvniți holtei ai sezonului. Se știe prea bine că amândoi dispun de averi considerabile și nu este nevoie să ai o vedere perfectă ca să îți dai seama că se bucură, la fel ca toți cei opt copii ai familiei Bridgerton, de înfățișarea plăcută specifică familiei lor.

Oare se va folosi vreo tânără norocoasă de misterul care învăluie o seară de bal mascat pentru a-l prinde în laț pe unul dintre celibatarii eligibili?

Autoarea nici măcar nu va încerca să speculeze în această privință.

Ziarul de societate al doamnei Whistledown
31 mai 1815

– Sophie! Sophieeeeeeeeeeeeeeee!

Un astfel de țipăt ar fi reușit să spargă și sticla. Sau măcar un timpan.

– Vin acum, Rosamund! Vin acum!

Sophie își ridică tivul fustelor aspre de lână cu care era îmbrăcată și urcă degrabă scările, alunecând pe a patra treaptă, abia reușind să se prindă de balustradă înainte să aterizeze în fund. Ar fi trebuit să-și aducă aminte că scările aveau să fie alunecoase; doar o ajutate pe camerista de la parter să le ceruiască chiar în dimineața cu pricina.

Se opri în pragul ușii de la dormitorul lui Rosamund și, trăgându-și sufletul, întrebă:

– Da?

– Mi s-a răcit ceaiul.

Sophie ar fi vrut să-i spună: „Era cald când l-am adus, cu o oră în urmă, fiară leneșă ce ești“. În schimb, îi spuse:

– Îți aduc unul proaspăt.

Rosamund pufni.

– Așa să faci.

Sophie își întinse buzele, formând un zâmbet pe care doar cei aproape orbi l-ar fi considerat de fapt zâmbet, și apucă serviciul de ceai.

– Să las biscuiții? întrebă ea.

Rosamund clătină din capul frumusețel.

– Vreau unii proaspeți.

Cu umerii ușor aplecați de la greutatea serviciului de ceai mult prea încărcat, Sophie ieși din încăpere, străduindu-se să nu mormăie până nu va fi ajuns în siguranță pe coridor. Rosamund cerea

mereu să i se aducă ceai, apoi nu se sinchisea să-l bea decât vreo oră mai târziu. Desigur, până atunci ceaiul era deja rece, așa că Sophie trebuia să pună să se pregătească altul proaspăt.

Ceea ce însemna că alerga întruna în sus și-n jos pe scări, în sus și-n jos, în sus și-n jos. Uneori avea impresia că doar asta făcea în viață.

Sus și jos, sus și jos.

Și, desigur, cosea, călca, coafa, lustruia pantofi, cărpea, făcea paturile...

– Sophie!

Sophie se întoarse și o văzu pe Posy îndreptându-se spre ea.

– Sophie, am tot vrut să te întreb: crezi că mi se potrivește culoarea?

Sophie privi costumul de sirenă al lui Posy. Croiul nu era chiar cel mai potrivit pentru Posy, care nu reușise niciodată să scape de toată grăsimea de bebeluș, dar culoarea se potrivea într-adevăr foarte bine cu tenul ei.

– E o nuanță de verde încântătoare, îi răspunse Sophie cu sinceritate. Îți face obrazii să pară foarte rozalii.

– O, ce bine! Mă bucur că-ți place. Te pricepi de minune să-mi alegi hainele. Posy zâmbi și luă un biscuit pudrat cu zahăr de pe tavă. Mama s-a purtat înfiorător toată săptămâna din pricina balului mascat și știu că nu-i va mai tăcea gura dacă nu arăt cât mai bine. Sau, adăugă Posy făcând o grimasă, dacă crede că nu arăt cât mai bine. Știi, e hotărâtă ca una dintre noi să-l înhațe pe unul dintre frații Bridgerton rămași.

– Știu.

– Și de parcă asta n-ar fi îndeajuns de rău, Whistledown aia a scris din nou despre ei. Ceea ce, zise Posy după ce termină de mesecat și făcu o pauză ca să înghită, doar îi ațâță pofta.

– Rubrica de azi-dimineață a fost reușită? întrebă Sophie, sprijinindu-și tava de șold. Încă n-am apucat să o citesc.

– Ah, ca de obicei, zise Posy și flutură din mână. Zău dacă viața nu e banală, uneori.

Sophie încercă să zâmbească, dar nu reuși. I-ar fi plăcut la nebunie să trăiască o zi din viața banală a lui Posy. Bine, poate că n-ar fi vrut-o pe Araminta ca mamă, dar nu i-ar fi displăcut o viață plină de petreceri, serate și musicaluri.

– Să vedem, se gândi Posy. A făcut o recenzie a balului ținut de Lady Worth, câte ceva despre viconte Guelph, care pare îndrăgostit lulea de o fată din Scoția, și apoi un articol mai lung despre balul mascat pe care îl va da familia Bridgerton.

Sophie oftă. Citise săptămâni la rândul despre viitorul bal mascat și, deși nu era decât o cameristă (și ocazional fată în casă, când Araminta hotărâra că nu muncea îndeajuns de sărăcuțos), își dorea totuși să fi putut merge și ea la bal.

– Eu, una, voi fi încântată dacă viconte Guelph se logodește, zise Posy și mai luă un biscuit. Ar însemna un holtei mai puțin despre care să îndruga întruna mama ca fiind un potențial soț. Oricum, nu e ca și cum aș avea vreo speranță că i-aș atrage atenția. Mușcă din biscuit, molfăindu-l zgomotos. Sper ca doamna Whistledown să aibă dreptate în privința lui.

– Probabil că are, răspunse Sophie.

Citise *Ziarul de societate al doamnei Whistledown* încă de la debutul lui, în 1813, iar autoarea cronicii mondene avea aproape mereu dreptate în privința pieței căsătoriilor.

Desigur, nu că Sophie ar fi avut vreodată ocazia să vadă piața căsătoriilor prin ochii ei. Dar dacă citeai îndeajuns de des ce scria Whistledown, ajungeai să simți că faci parte din societatea londoneză fără să participi efectiv la baluri.

De fapt, să citească ce scria Whistledown era singura distracție cu adevărat plăcută de care avea parte Sophie. Citise deja toate romanele din bibliotecă și, întrucât Aramintei, lui Rosamund și lui Posy nu le plăcea în mod deosebit să citească, Sophie nu se putea aștepta să primească cărți noi.

Dar rubrica lui Whistledown era foarte amuzantă. Nimeni nu știa cine era de fapt autoarea. Cu doi ani în urmă, la debutul ziarului cu o singură pagină, toată lumea speculase în privința asta. Chiar și acum, ori de câte ori doamna Whistledown relata o bătălie

mai piperată, oamenii începeau să vorbească despre ea și să-și dea din nou cu părerea în privința ei, întrebându-se cine oare reușea să relateze ce se întâmpla cu o asemenea viteză și precizie.

Iar pentru Sophie, relatarea lui Whistledown era ca o întrezărire ispititoare a lumii care ar fi putut fi a ei, dacă părinții ei și-ar fi legalizat uniunea. Ar fi fost fiică de conte, nu copila nelegitimă a unui conte; ar fi chemat-o Gunningworth, nu Beckett.

Măcar o dată, i-ar fi plăcut să urce ea în trăsura și să meargă la bal.

În schimb, le îmbrăca pe altele ca să iasă în oraș: îi strângea corsetul lui Posy sau o coafa pe Rosamund ori lustruia pantofii Aramintei.

Dar nu avea de ce, sau nu ar fi trebuit, să se plângă. Poate că trebuia să facă pe slujnica Aramintei și a fiicelor ei, dar măcar avea o casă. Lucru pe care cele mai multe fete aflate în situația ei nu îl aveau.

Tatăl ei nu-i lăsase nimic după moartea lui. Mă rog, îi lăsase un acoperiș deasupra capului. Se asigurase prin testamentul lui că nu putea fi dată afară înainte să împlinească 20 de ani. Nici vorbă ca Araminta s-o dea afară pe Sophie și să renunțe astfel la 4 000 de lire pe an.

Dar cele 4 000 de lire îi aparțineau Aramintei, nu lui Sophie, iar Sophie nu văzuse niciodată un bănuț de la ea. Gata cu veșmintele elegante pe care le purtase înainte! Fuseseră înlocuite de straietele aspre din lână specifice servitorilor. Și mânca doar ce mâncau și restul servitoarelor: orice rămânea de la Araminta, Rosamund și Posy.

Totuși, Sophie împlinise 20 de ani cu circa un an în urmă și iată că era tot acolo, în Penwood House, slugărind-o pe Araminta. Din cine știe ce motiv, probabil pentru că nu voia să instruiască (sau să plătească) o servitoare nouă, Araminta îi îngăduise lui Sophie să rămână în casa ei.

Iar Sophie rămăsese. În timp ce Araminta era un rău pe care îl cunoștea, restul lumii era un rău pe care nu-l cunoștea. Iar Sophie habar n-avea care dintre cele două rele ar fi fost mai mare.

– Nu e cam grea tava?

Sophie clipi, trezindu-se din reverie, și se concentrează asupra lui Posy, care se întinse după ultimul biscuit de pe tavă. Fir-ar! Sperase să-l șterpelească pentru sine.

– Ba da, murmură ea. Da, chiar e. Ar trebui să o duc la bucătărie. Posy zâmbi.

– Nu te mai rețin atunci, dar când termini cu ea, ai putea să-mi calci rochia roz? O voi purta diseară. Ah, și mă gândesc că ar trebui pregătiți și pantofii asortați. I-am murdărit puțin de noroi ultima oară, și știi cum e mama când vine vorba despre pantofi. Nu are importanță că nici măcar nu se văd pe sub fustă. Va observa cea mai mică pată de noroi de cum îmi voi ridica fusta ca să urc o treaptă.

Sophie încuviință din cap, notându-și în minte să adauge și cererile lui Posy pe lista ei cu treburi de făcut.

– Pe mai târziu, atunci!

Posy mușcă din ultimul biscuit, apoi se întoarse și dispăru în dormitorul ei.

Iar Sophie își târșâi picioarele spre bucătărie.

Câteva zile mai târziu, Sophie era în genunchi, cu ace între dinți, făcând modificări de ultimă oră la costumul Aramintei pentru balul mascat. Rochia à la Regina Elisabeta livrată de la croitoreasă i se potrivise perfect, dar Araminta insista că era cu jumătate de centimetru prea largă în talie.

– Acum? întrebă Sophie printre dinți, ca să nu scape acele de gămălie.

– Prea strâmtă.

Sophie mai ajustă câteva ace.

– Dar acum?

– Prea largă.

Sophie scoase un ac și-l înfipse în exact același loc.

– Poftim. Cum se simte acum?

Araminta se răsuci într-o parte și în cealaltă, apoi afirmă:

– Merge.

Sophie zâmbi în sine ei și se ridică să o ajute pe Araminta să își dea jos rochia.

– Trebuie să fie gata într-o oră dacă e să ajungem la bal la timp, îi spuse Araminta.

– Desigur, murmură Sophie.

În general, în conversațiile cu Araminta, cel mai ușor era să spună „desigur“.

– Este un bal foarte important, îi zise Araminta pe un ton tăios. Rosamund trebuie să-și găsească un soț cu o situație avantajoasă anul acesta. Noul conte... zise ea, înfiorându-se cu deznădejde.

Încă îl considera pe noul conte un intrus, chiar dacă era cea mai în vârstă rudă de sex bărbătesc a fostului conte.

– Ei bine, mi-a spus că este ultimul an în care putem folosi Penwood House în Londra. Cât tupeu pe el! Sunt contesa moștenitoare, la urma urmei, iar Rosamund și Posy sunt fiicele contelui.

„Fiicele vitrege“, o corectă Sophie în gând.

– Avem tot dreptul să folosim Penwood House în timpul sezonului. N-am idee ce are de gând să facă cu casa.

– Poate că vrea să ia parte la sezon și să își caute o soție, sugeră Sophie. Sunt convinsă că va vrea un moștenitor.

Araminta se încruntă.

– Dacă Rosamund nu se căsătorește cu cineva cu bani, nu știi ce vom face. E atât de greu să găsești o casă adecvată de închiriat. Și e și foarte costisitor.

Sophie se abținu și nu-i spuse că măcar nu era obligată să plătească o cameristă. De fapt, până ca Sophie să împlinească 20 de ani, primise 4 000 de lire pe an doar pentru că *avusesse* o cameristă.

Araminta pocni din degete.

– Nu uita că va trebui să-i pudrezi părul lui Rosamund.

Rosamund avea să se costumeze în Maria Antoaneta. Sophie o întrebase dacă avea de gând să-și facă un cerc din sânge fals în jurul gâtului. Rosamund nu fusese amuzată.

Araminta își luă halatul pe ea, trăgând de șnur cu mișcări rapide și încordate.

– Iar Posy... zise ea și strâmbă din nas. Ei bine, sunt convinsă că Posy va avea nevoie de ajutorul tău într-un fel sau altul.

– Mă bucur mereu s-o ajut pe Posy, răspunse Sophie.

Araminta miji ochii și încercă să-și dea seama dacă Sophie era cumva insolentă.

– Așa să faci, zise ea în cele din urmă, pe un ton tăios.

Se duse cu pași apăsați spre baie.

Sophie salută când ușa se închise în urma ei.

– Ah, aici erai, Sophie, spuse Rosamund, dând năvală în odaie.

Am nevoie de tine numaidecât.

– Mă tem că va trebui să aștepti până...

– Am zis numaidecât! se răsti Rosamund.

Sophie își îndreptă umerii și-i aruncă o privire rece ca oțelul lui Rosamund.

– Mama ta vrea să-i modific rochia.

– Doar scoate acele și zi-i că ai strâmtat-o. Nu va observa diferența.

Sophie se gândise la același lucru, așa că gemu. Dacă făcea cum îi spusese, Rosamund avea s-o pârască în ziua următoare, iar Araminta ar fi tunat și fulgerat o săptămână întreagă. Acum avea să fie nevoită să facă modificarea cu adevărat.

– De ce ai nevoie, Rosamund?

– Costumul meu e rupt la tiv. Habar n-am cum s-a întâmplat.

– Poate când l-ai probat...

– Nu fi impertinentă!

Sophie tăcu și își încleștă maxilarul. Era mult mai dificil să primească ordine de la Rosamund decât de la Araminta; probabil pentru că fuseseră cândva egale: împărțiseră aceeași sală de clasă și aceeași guvernantă.

– Trebuie reparat numaidecât, zise Rosamund și pufni afectată.

Sophie oftă.

– Adu-mi-l! Mă ocup de el după ce termin cu costumul mamei tale. Îți promit că va fi gata cu mult timp înainte de bal.

– Nu se poate să întârzii la balul ăsta, o avertiză Rosamund. Dacă voi întârzia, o să plătești *cu capul*.

– Nu vei întârzia, îi făgădui Sophie.

Rosamund pufni arțăgoasă, apoi ieși degrabă pe ușă și se duse după costum.

– Uff!

Sophie își ridică privirea și o văzu pe Rosamund ciocnindu-se de Posy, care intra chiar atunci valvârtej pe ușă.

– Uită-te pe unde mergi, Posy! se răsti Rosamund.

– Și tu ai putea să te uiți pe unde mergi, sublinie Posy.

– Eu *mă uitam*. Este imposibil să se dea cineva din calea *ta*, căpcăunule.

Posy se îmbujoră și se dădu la o parte.

– Aveai nevoie de ceva, Posy? întrebă Sophie, de cum dispăru Rosamund.

Posy încuviință din cap.

– Ți-ai putea face timp diseară ca să mă coafezi? Am găsit câteva panglici verzi care aduc puțin a alge.

Sophie oftă prelung. Probabil că panglicile de culoarea verde-închis nu aveau să se vadă prea bine în părul închis la culoare al lui Posy, dar nu o lăasă inima să-i spună asta.

– Mă voi strădui, Posy, dar trebuie să îi cos rochia lui Rosamund și să o modific pe a mamei tale.

– Ah.

Posy păru abătută. Lui Sophie aproape că i se frânse inima. În afară de servitori, Posy era singura persoană din casa Aramintei care se purta cât de cât drăguț cu ea.

– Nu-ți face griji, o liniști ea. Mă voi asigura că părul tău va arăta încântător indiferent de cât de mult timp am avea la dispoziție.

– O, mulțumesc, Sophie! Eu...

– Încă nu te-ai apucat de rochia mea? rosti Araminta cu glas tânător când se întoarse din baie.

Sophie înghiți în sec.

– Vorbeam cu Rosamund și Posy. Rosamund și-a rupt rochia și...

– Treci la treabă!

– Așa voi face. Imediat. Sophie se trânti pe divan și întoarse rochia pe dos, ca să o poată strâmta în talie. Ba chiar mai repede de-atât, bombăni ea. Mai repede decât dă din aripi un colibri. Mai repede decât...

– Ce tot flecărești acolo? întrebă Araminta.

– Nimic.

– Ei bine, oprește-te imediat din turuit! Vocea ta mi se pare foarte agasantă.

Sophie scrâșni din dinți.

– Mamă, zise Posy, Sophie mă va coafa azi ca o...

– Bineînțeles că te va coafa. Încetează chiar acum cu trândăveala și du-te și pune-ți comprese pe ochi, ca să nu mai fie atât de umflați.

Posy se mâhni.

– Am ochii umflați?

Sophie clătină din cap, în caz că Posy ar fi decis să se uite spre ea.

– Mereu ai ochii umflați, îi răspunse Araminta. Nu crezi, Rosamund?

Posy și Sophie se întoarseră amândouă spre ușă. Rosamund tocmai intrase în odaie, cu rochia ei à la Maria Antoaneta pe brațe.

– Mereu, încuviință ea. Dar sunt convinsă că o compresă ar ajuta.

– Arăți uluitor în seara asta, îi spuse Araminta lui Rosamund. Și nici măcar n-ai început să te pregătești. Nuanța aurie a rochiei se potrivește splendid cu părul tău.

Sophie o privi cu compătimire pe Posy cea brunetă, care nu prima niciodată astfel de complimente de la mama ei.

– Îl vei prinde-n laț pe unul dintre frații Bridgerton, continuă Araminta. Sunt convinsă.

Rosamund își plecă privirea cu o sfială prefăcută. Era o expresie pe care o perfecționase, iar Sophie trebuia să admită că o prindea de minune. Dar, la o adică, aproape orice o prindea de minune pe Rosamund. În anul acela, părul bălai și ochii albaștri, cum avea ea, făceau furori și, mulțumită zestreii generoase pe care i-o lăsase răposatul conte, se presupunea în general că avea să încheie o căsătorie magnifică înainte să se termine sezonul.

Sophie aruncă o privire spre Posy, care se holba la mama ei cu o expresie tristă, melancolică.

– Și tu arăți frumos, Posy, îi spuse Sophie din impuls.

Privirea lui Posy se luminează.

– Chiar crezi?

– Categorie. Și ai o rochie foarte originală. Sunt convinsă că nu vor mai fi alte sirene.

– De unde să știi tu, Sophie? Întrebă Rosamund râzând. Nu e ca și cum ai fi ieșit vreodată în societate.

– Sunt convinsă că te vei distra de minune, Posy, zise Sophie apăsător, ignorând faptul că Rosamund o luase peste picior. Sunt strașnic de invidioasă. Chiar mi-aș dori să pot merge și eu.

Sophie oftă, iar dorința ei fu întâmpinată de o tăcere desăvârșită... urmată de râsul hârâit al Aramintei și al lui Rosamund. Până și Posy chicoti puțin.

– O, ce amuzant! spuse Araminta, abia reușind să-și tragă suflul. Micuța Sophie la balul Bridgerton. Bastarzilor nu li se-ngăduie să iasă în societate, să știi.

– Nu am spus că mă aștept să merg, zise Sophie pe un ton defensiv, ci doar că mi-aș dori să pot merge.

– Păi, n-ar trebui să faci nici măcar asta, spuse Rosamund melodios. Dacă îți dorești lucruri la care nu ar trebui să speri, vei fi dezamăgită.

Dar Sophie nu o auzi, pentru că în clipa aceea se petrecu un lucru cât se poate de straniu. În timp ce-și întoarse capul spre Rosamund, o surprinse pe menajeră în pragul ușii. Era doamna Gibbons, care venise de la moșia Penwood Park de la țară când menajera de la oraș își dăduse duhul. Și când privirile li se întâlniră, doamna Gibbons îi făcu cu ochiul.

Cu ochiul!

Sophie nu își amintea să o fi văzut vreodată pe doamna Gibbons făcând cu ochiul.

– Sophie! Sophie! Mă ascultți?

Sophie își întoarse distrasă privirea spre Araminta.

– Scuze, murmură ea. Ce ziceai?

– Ziceam, spuse Araminta pe un ton răutăcios, că ai face bine să te apuci de rochia mea chiar acum. Dacă vom întârzia la bal, *vei da socoteală* pentru asta mâine.

– Da, desigur, spuse Sophie repede.